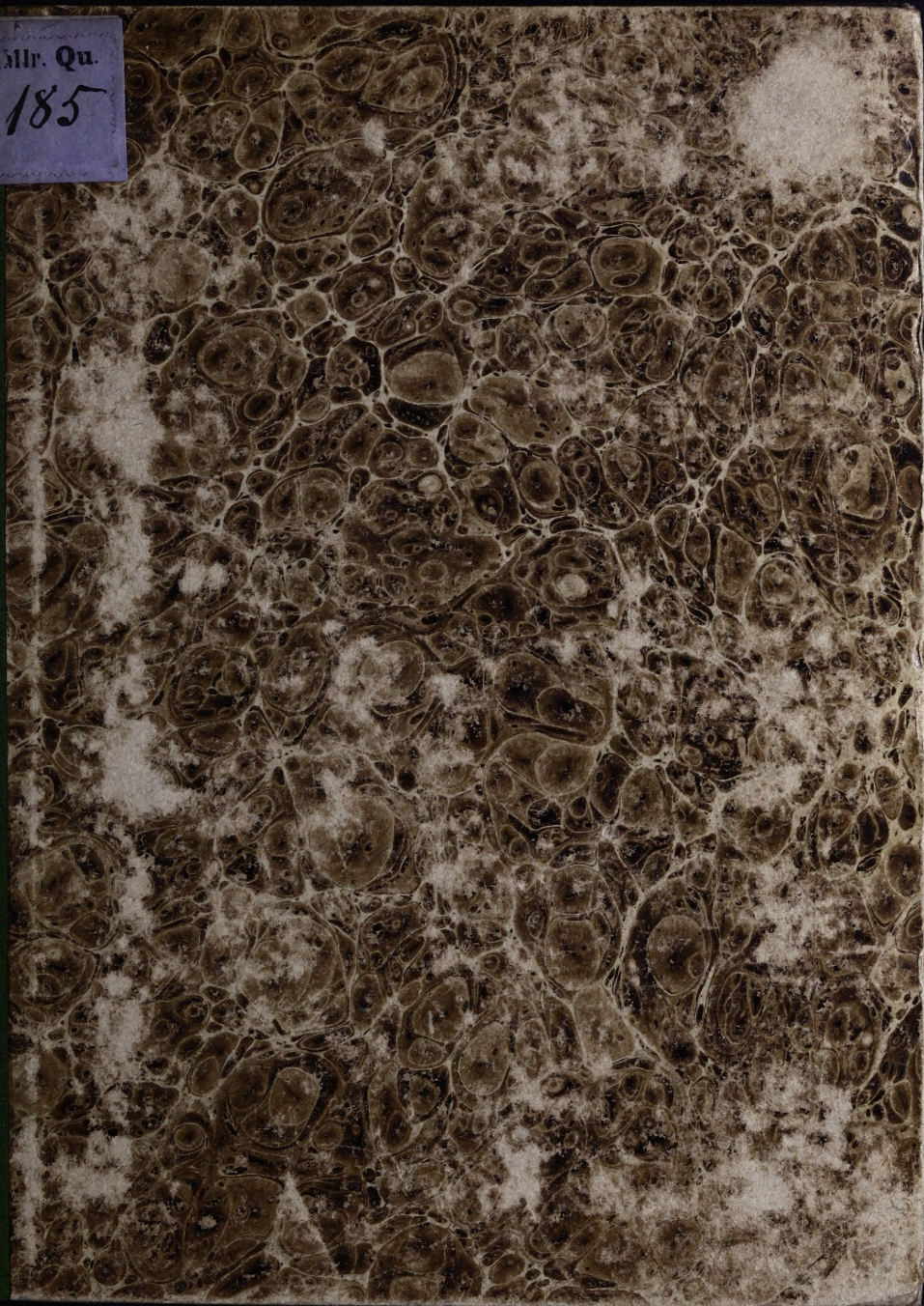

R.M. Qu.

185

R.M.P. Qu.

185

GY Cronikát mondok Vrak halgafsátok, Ki-
nek talám mását ti nem hallottátok, Egy O-
laß Leányról kin csudálkozhattok, Abßony
házaftoknak példájul adhattjátok.

Az Olaß orßágnak egy fegeletiben, Az Ves-
sule hegynek ö kerületiben, Nagy fok szép városok vad-
nak ö fektiben, Es jeles ßin népek laknak az mentiben.

Azt egéßlen az kik bé ßállották vala, Kolcsos városok-
kat raytaraktak vala, Olaßul nevezik azt Pedamontának,
Magyarul mondhattjuk ugy mint hegy-allyának.

Az földnek egy része ki vált ö magának, Kit régulta
mondnak az Seluciának, Szekes helye most is az Marko-
lapságnak, Sok kölcsos városok annak udvarlanak.

Ezt az Ifiu Volter egykor birja vala, Szép termete né-
ki mint vitéznek vala, Minden nemzetivel hires neves va-
la, De maga tartáßsal díbesb s-ékesb vala.

Mulatság kedvének nem minden kel vala, Vadász
madaráßt igen kedvel vala, Mindenestöl magát annak
adta vala, Egyéb mulatságát hátra hadta vala.

Noha csak egyedül nemzetéről vala, Szabad ember
völtát igen felti vala, örömeßt kötéßben nem eytheti vala,
Azért jó ideig nõtelen élt vala.

Régi jó barati fokban halgatának, Sok jámbor hivei
csendefek valának, Városbéli hivei igen bankodának, Fél-
nek hogy Voltertöl árvául maradnának.

Köztök el végezék hogy néki ßólnának, Bátor szivü
embert arra válaßtának, Nagy sereggel egykor eleiben ál-
lának, Mondgyák hogy ily ßókkal néki ßólottnak:

Téged Vram Volter fejenként követünk, Kegyelmes
légy nekünk ha mit ßónkban vétünk, Mert miként ma-

1595

EGY Cronikát mondok Vrak halgassátok, Ki-
nek talám mását ti nem hallottátok, Egy O-
laß Leányról kin csudálkozhattok, Asszony
házaftoknak példájul adhattátok.

Az Olaß orßágnak egy fegeletiben, Az Ves-
sule hegynek ö kerületiben, Nagy sok szép városok vad-
nak ö fektiben, Es jeles fin népek laknak az mentiben.

Azt egészen az kik bé állották vala, Kolcsos városok-
kát raytaraktak vala, Olaßul nevezik azt Pedamontának,
Magyarul mondhattuk ugy mint hegy-allyának.

Az földnek egy része ki vált ö magának, Kit régulta
mondnak az Seluciának, Szekes helye most is az Marko-
lapságnak, Sok kölcsos városok annak udvarlanak.

Ezt az Ifiu Volter egykor birja vala, Szép termete né-
ki mint vitéznek vala, Minden nemzetivel hires neves va-
la, De maga tartással díszes s-ékes vala.

Mulatság kedvének nem minden kel vala, Vadász
madarábaft igen kedvel vala, Mindenestöl magát annak
adta vala, Egyéb mulatságát hátra hadta vala.

Noha csak egyedül nemzetéről vala, Szabad ember
völtát igen felti vala, örömeft kötélben nem eytheti vala,
Azért jó ideig nőtelen élt vala.

Régi jó baráti sokan halgatának, Sok jámbor hivei
csendefek valának, Városbéli hivei igen bankodának, Fel-
nekhogy Voltertöl árvául maradnának.

Köztök-el végezék hogy néki bölnának, Bátor szívü
embertarra válaftának, Nagy sereggel egykor eleiben ál-
lának, Mondgyák hogy ily bölkkal néki bölottanak:

Téged Vram Volter fejenként követünk, Kegyelmes
légy nekünk ha mit bölnkban vétünk, Mert miként ma-

gunkat teged úgy szeretünk, Erre minket hozot az mi nagy hűségünk.

2 Ezideig veled ugyan dicsekedtünk, Ily Vrral magunkat bódognak itéltük, De ha az egy dólgot mi meg nyeretendgyük, Széles ez világon bódog népek lésünk.

Hogy ténnen magadot márarra gondollyad, Törvény házaságban magadot foglallyad, Abßonyunkat nekünk nálunk látnunk adgyad, Kifded Volterodot élted után hadgyad.

Ebben haladékot semmit nem kívánunk, Mert az idők miként folyo vizek mulnak, Az Ifiuságnak-is virági el hulnak, Az vénység utánna mint egy farkas ballag.

Az halál peniglen leg közélben halgat, Látod az életnek Vram Volter utát, Hogy egy napról másra eléb eléb mutat, De mind addig visel hogy meg csalatkoztat.

Kegyelmesen azért tekincs könyörgésünk, Parancsolatidban semmit meg nem vetünk, Abßonyunkat hozzád kit illendöt lelünk, Hadgád meg szerzésert ennek reánk vesßük.

Azon igen félünk hogy egy nap csak el hadtz, örököst utánna idygen senkit nem hadtz, Sok jó hiveidet bolygóban maraszt, Nagy keserűséget csak reánk bálitaf.

Volter jámbor lévén five rayta vala, Sok jámbor tanácsán meg maradot vala, Nem sokat ő azon gondolkodot vala, Ily bóval nékiek akkor bólot vala:

Szerető barátim nagyjó neven véßem, Iómat akarjátok azt eßemben véßem, De nagy szabadságból engemet ki véßen, Ki az házaságban igen rickán lésen.

Kés vagyok ti nékrek bótokat fogadnom, Esjó tanácsotoknak melléje állanom, Nem akarlak titöket én ezzel bántanom, Abßonyt keressetek mert az csak én gondom.

Valami jó vagyon emberben világon, Senkitől egyéb-
től csak Istentől vagyon, En igyemet most-is azért reá ha-
gyom, Minden szerencsémét csak néki ajánlom. 3

Biztam mindenkoron kegyelmességében, Es nem fo-
gyatkoztam semmi bukás gomben, Vtattalál most-is én
tisztesség gomben, Miként kellyen járnom énnékem ezek bē.

Ez ti kívánságtok hogy meg házasullyak, En titöket
ebből nyilván meg biztatlak, Akarom töletek én-is egyyet
halllyak, Es arról hit szerént ti vallást tégyetek.

Hogy az kit keresvén valahul meg lölek, Vagy begény
vagy kazdag kit én meg kedvellek, Miként aßbonytokat u-
gan tisztellyétek, Mint ha Csásár leánya volna ugy vegétek.

Vrok akarattját jámborok meg érték, Es azt közön-
séggel örömeft fel vövék, Es nagy fogadással azt meg erősi-
ték, Mert csak alig várják hogy az napot érnék.

Ott menyegző napot nekik egyyet hagyja, Kire ökett
mind fel késülnie hagyá, Az öröme öket fejenként hivatá,
Volter hadta napot ki mind igen várja.

Nem messze hozzájok egy kis falu vala, Egy - néhány
begény nép kiben lakik vala, Szegénybiknek neve az lan-
kula vala, Az ő begénységét Isten látta vala.

Annak egy leánya annál több sem vala, Kinek kereft ne-
ve az Grifeldis vala, Termeti szépsége néki ékes vala, De
jó erkölcsével fellyül mully vala.

Az begény életnek hanyarúságában, Grifeldis nőt vala
nagy gyorsaságában, Nem ül vala vesztég nagy vástagságá-
ban, Semmi gyönyörűség nincs gondolattában.

De nagy vástagsággal Attyát tartya vala, Annak ő vén-
ségét ugy táplálly vala, Kevés juhotskáját tóra haytya va-
la, Rökkaját kezéből le nem hadgya vala.

Onnat haza jöven Parét aprit vala, Hozzájok illendő
étket berez vala, Kemény falma ágyát rázogattya vala, Ke-
gyességgel attyát el nyugottya vala.

4 Az leányra bémét Volter vette vala, Mert azon gya-
korta vadásnijár vala, Nem fajtalanságból azt miveli va-
la, De hogy embersege őtt viseli vala.

Nagyjóság Griseldben ki reytokban vala, Kit az köz-
nép nyilván meg nem értet vala, Ekes ember által Volter
látta vala, Azért őtet igen meg berte vala.

Már az menyegző nap el közelget vala, Az Meny as-
söny honnan lenne titkon vala, Egy leányzót Volter kere-
stet vala, Kinek magosága Griseldel egy vala.

Ehez bép ruhákat csénáltatot vala, Szép gyöngy koso-
rukat füzettet vala, De az Meny assönynek csak hire sem
vala, Es minden késület már berezvéen vala.

Volter el indula az Nás-nép utánna, Mint ha az Meny
assöny közel utban vólna, Es őtet utában tíftefféggel lát-
ná, Onnat nagy örömmel házában bé hozná,

Griseldisnek ebben csak hire sem vala, Az minémü
dólgok reá néznek vala, Dólgát ő házánál megh berezte
vala, Az kút-föröl vizet haza visen vala.

Attyának kapuján hogy bé lépet vala, Hogy egyéb
dólgától meg üresült vala, Leány tárfaival el ki késült vala,
Hogy Volter mátkáját ő csak láthatnája.

Griseldist mentében Volter látta vala, Gyorsan őtett
nevén bólitotta vala, Attya ha hon vólna töle kérdi vala,
Leány tíftefféggel néki felelt vala.

Volter néki hagyá hogy ki bólitaná, Néminémü dól-
ga néki véle vólna, Az vén jámbor akkor ki ballagot vala,
Kézen fogá Volter magának így bóla:

Iankula tudom azt hogy beretz engemet, En-is még
esmértem jámbor hüségedet, Nem kevés gondomat köz-
löttem te véled, Ezt az dólgot tudni akarom te töled. 5

Ha te ez dologhoz jó akaró vólnál, Es ez mellé tistán
örömeft állnál, Hogy engemet kiért ekkedig Vraltál, Le-
ányodat hozzám venném válaftánám.

Rayta az vén jámbor csak el csudálkozáék, Hogy ily jó
berencse házához érkezék, Kegyelmes Istentől néki méltó-
zóztaték, Nem tud vala méggyen s'ova ilyen esék :

Semmiben külömbet én nem akarhatok, Avag penig
abban ellent sem tarthatok, Az mit én te néked kedved be-
rint látok, Mert Vram vagy semmit meg nem másolhatok.

El bé mennyünk ketten az Volter azt mondgya, Gri-
feldist ezekről előtted meg kérdgyük, Nás-népe meg álla
ketten bé menének, Leánnyal akkoron ilyen beséllének :

Atyád-is akarja hogy légy én jegyefsem, Ez napságtól
fogva asszony feleségem, Vagyon töled nekem egy jeles
kérdésem, Azt mayd meg gondollyad felely erre nekem.

Ha ténnen magadot ha arra adandod, Minden akara-
tod arra s'abhatandod, Hog semmi kedvemet nekem meg
nem séged, Rólad mit végezék azt te mind meg állod.

Illyen nagy csudában Grisfeld rekket vala, Magát bátor-
ságban nem veheti vala, Mert nagy vendég házát meg s'ál-
lotta vala, Nem kéfék kérdésre ilyen felelt vala :

Ily nagy tistességre Vram én magamat, Meltatlannak
vélem mind az én házamat, De ha tökéllended te akara-
dat, Nem tartoztathatom az én berencsémet.

Soha te ellened nem hogy én mit vétnék, De gondo-
latomban sem hagyom hogy esék, Sött ha parancsolod
hog halált s'enednék, Añak is örömeft engedelmes lenék.

Volter

Volter az bót mondgya elég az énnékem, Náb-népnek mutatá ihol én jegyelem, Az ki ezt tisteli barátom énnékem, Mint Csásár leánya ez oly drága nékem.

6 Ot Volter akará hogy le vetkeztetnék, Régi ruhájából elfel öltöztetnék, Aranyas ruhában asbonyokezt érték, Egy-más elöt néki bólgálni fietnek.

Az Grifeldis leányt bépen fel kébiték, Kézzei tapogatót haját ékesíték, Arany-bál hajakkal közöslég illeték, Szép gyöngy kosorokkal fejét ékesíték.

Idö rövid vala hamar fel kébiték, Vgyan más bémélyben Grifeldis tetterék, Az népek-is ötet nehezen ismérték, De mint asbonyokat bseretvén tistelék.

Egy drága kosorut Volter ki vött vala, Kit az végre nem most esenáltatot vala, Grifeldist ágyában hozzá vötte vala, Szép öltözöt lóra fel ültette vala.

Az ló feje vala gyorsan el futamék, Az palota felé gyorsan iromkodék, Harmintz két leányzó selyemben állapék, Sok jó nemes asbony lovon ott állapék.

Az vigaság tévö külömb külömb-fele vala, Az ég-is az ellen ugyan zeneg vala, Egy-más bövát tölök alig hallyák vala, Nagy öröm bívöket meg bállotta vala.

Hamar eljutának mert közél valának, Erkeket fogának nagy vigan lakának, Ebéd után estig ott mind tánczolásnak, Minden multságon ugyan meg állának.

= Hólta kelve Vólter uy Vdvar tétete, Gazdag ajándékot abban fel tétete, ló hamar lovakot pályára vitete, Es gyalog futókat futáshoz kébite.

Eröfs ütökzetek akkor ott valának, Ieles kedvü népek akkor el hullának, Hatalmas követei rendet ott állának, Hires Széles tollok mind ott maradának.

Az ſzent Iván tűzét el fel rakták vala, Melleſſéggei azt
mind csénáltatták vala, Vdvarló vitéz nép azt oſtromlya
vala, Az nap vigafságban el alá ment vala.

Az uy Menyeknek Iſten akkor fejét látá, Kegyelmeſ-
ségével ötet méltóztatá, Nagy bölcselſégével meg világo-
ſítá, Sok jóſágos jóval meg ajándékozá.

Artatlan életben Iſten ſelő vala, Maga tartásában jó er-
kölcſű vala, Ertelmes beſéde ſova ékes vala, Minden em-
bereknél dicséretes vala.

Nem ſokáig magát oly jó névben hozá, Hogy nem
csak ſombédi kívánkoznak vála, De meſſze földről is jöne'
vala hozzá, Aſſzonyok férfiak csudálkoznak rayta.

Eleitől fogván kik iſmériki vala, Hogy azt ingyen ſenki
nem hiheti vala, Az mely ſegény ember az lankula vala,
Hogy az Grifeldis ő leánya vólna.

Minden nagy ékeſſég ő benne oly vala, Hogy azt ingen
ſenki nem hiheti vala, Hogy az paraſt háznál tanólhatta
vólna, De Csáſár udvarát az ki lakta vólna.

Noha vitéz Vólter ſegény nemzetet vön, De ő házaſ-
sága nagy dicséretes lön, Belől háza népe nyugodalmas bé-
kes lön, Kivel mindeneknél igen kedves ő lön.

Sőt annak feletre hogy ő ily jóſágot, Ily ſegényſég álat
reytekben meg látot, Méltatlan bölcs emberekkel minde-
neket látot, és mindeneknél ő nagy csudálatos vólt.

Az aſſzony peniglen nem csak házat birta, De az ſo-
ſéget is nagy bölcsen oktatta, Vra hon nem vóltán pereket
ſálittya, Nemes népeknek is háboruit óltya.

Nem egyebet erről népek hiſnek vala, Es közöttök
tiſtán azt beſéllik vala, Hogy az aſſzonyt menyből Iſten
adta vólna, Az köſſégjovára hogy reá gondolna.

8 Ebben nem sok üdö mikor bé tölt volna, Asszony hog
viselné jelsége vala, Sok jó birodalma nagy csendesen
vala, De nem sok időre leányt hozot vala.

Ióllehet az leány oly igen szép vala, De még is az fiut
inkáb véfik vala, Magzatos voltával inkáb nyerte vala, Kin
mind háza népe meg örvendet vala.

Az gyermek immáron hogy azt érte vala, Mikor à day-
kától el válahtyák vala, Volternak akkoron kívánsága juta,
Csudálatosb, hogy nem dicséretesb volna.

Asszony feleségét hogy meg keresgetné, Es az ő hűsé-
gét ki keresgetnéje, Addig nem nyughaték mig nem ki ke-
resné, Es minden kétségét belölle ki venné.

El bé mentek vala ő ágyas hazokban, Volter magát éy-
té nagy somoruságban, Ily bókát ott eyte somoruságá-
ban, Hogy ha hozhatnája asszonyt ő bánatban.

Azonközben arról hogy meg emlekeznék, Hogy mely
bégénységben házamban bé jöttél, Mert ugyan sem illik
hogy el feletkezzél, Régi mi voltodról mái szerencsédrol.

Emlekezzél mondom miként hozzám völek, nyilván
én tégedet mostan is szeretlek, De az nemes népek téged
nem kedvelnek, Mert paraszt nemzetből tégedet iülnek.

Azért ha te akar békességben élni, Szűgtség nekem ve-
led meg egyenesülnöm, Te kis leányodról ő vélek végez-
nem, Az mint ök akarják nem mint én akarom.

De te hired nélkül semmit nem mivek, Te akaratod a
mond meg nekem kérlek, Az kérdésre téged én emlekez-
tetlek, Kire othon téged én felettetélek.

Grifeldis ezeket hogy hallotta volna, Bátor sive rayta
meg nem indult vala, Nagy szép bebedekkel Vrának böllot
vala, Magát minden dólját rá bízta vala.

9 Tiéd az kis leány én-istied vagyok, Mind ketten v-
runknak tégedet mi vallunk, Ki minden marhákkal szabad
asztjól láttyuk, Te-is velünk mit tés azon kel maradnunk.

Valamit én néked kedved szerént látok, Mindenben az
mellé siveim szerént állok, Egyebet náladnál senkit nem ké-
vánok, Egyébtől meg válnom semmitől nem bánok.

Feleletit Volter nagy jó kedvel hallá, De önnön magá-
ban nem tettetiva, ő tekintetiben nagy bómoru vala,
Aßbony elöl akkor ilyen ki ment vala.

Nem soká hálástá egy bõlgáját küldé, Kivel az ő dõlgát
az elõt ő közlé, Ieles dõlgaiban korosként meghölé, Az
aßbonyhoz akkor ötet el bé küldé.

Az aßbonyhoz bõlga éyjel bé ment vala, Meg bocsás
aßbonyom néki mondgya vala, Reám ne neheztely ugy kö-
nyörög vala, Mert ebben engemet kételenség hozza.

Nyilván vagyok nálad bõlgák állapattya, Az engedel-
messég kötélben forgattya, Vrok parancsolattya kételen
futattya, Szólgálattyaát senki nem válogathattya.

Vram hadta nékem gyermeket fel vegyem, Es az éyjel
ötet én oly helyre tenném, Parancsolattyanak kel nékem
engednem, Nem mérek egyebet bizony ebben tennem.

Szovát akkor ember röviden végezé, Nagy kételen
dõlgot köztök akkor eyte, Kit keserves aßbony eßében ve-
hete, Többet ott nem bõla az ember vesztegle.

Az emberhez aßbony gyanakodik vala, Mert seme ál-
láfa néki kettös vala, Kétséges abrázattya bõva-is olyan va-
la, Kis leányát érté hogy vinné halálra.

De könyve aßbonynak rayta nem csordula, Csak egy
fohábkodást rayta sem mivele, Kit nehezé dayka nem hog
annya türe, Es nagy vidám-képpen gyermeket fel vövé.

10 Kis leányát édes Anyja nézi vala, Es nagy szeretettel csókolgattya vala, Szent Kerebnek nevét reája vette vala, Aldását el mondván kézben adta vala.

Az mit Vrad hagyot azt te meg szerezzed, Erre kérlek téged hogy gondgyát visellyed, Es ő gyenge testét hogy te meg őrizzed, Vad madarakkal ezt te meg ne étesse.

Ezt-is csak úgy mondom ha meg nincsen hagyván, Vradtól te néked az parancsolatban, Mert ne törekedem soha semmit abban, A mit ő ellene gondolnék hog' volna.

Gyermeket fel vővé Vrához téríté, Az felelet mi lön néki meg beállé, Mint az leányt kézben adta megh jelenté, Attya kegyességér ott meg keserité.

De az mit magában meg tökéllét vala, Abban Vólter semmit meg nem tágit vala, Azon keménységben menten mégyen vala, Az ő bölgájának azt meg hadra vala.

Hogy az kis gyermeket ruhában kötözve, Szekrénben fegezne köz helyre fel tenné, Nagy lassan és félve utában viselné, Gazdag Bononiában mentében bé vinné.

Nénnye néki vala az Kende Pantue, Szovával úgy kérné hogy fel nevelnéje, Mint ha Anyja volna oly igen feltené, Minden jó erkölcsre őtet egyengetné.

Azt jelesben Vólter nényétől várnája, Hogy ott titkon őtet nála tartanája, Senki ez világon hogy ne tudhatnája, Ki gyermeke volna az ő kis leánya.

Az bölga nem resten ebben el járt vala, Vrától nékie az mi hagyva vala, Az aßfont az Vólter csak szemléli vala, Változás kedvében sovában sem vala.

Régi nagy nyájasság sokot nagy gyorsaság, ő Vrához való nagy szeretetesség, Semmi somoruság semmi idegenység, Kis leányról való emlékezetlenség.

// Tellyes négy estendők ebben töltek vala, Mikoron ő ismét nehezkesült vala, Egy fiu magzatot bépen hozot vala, Attyának s-barátnak nagy örömök vala.

Ebben két estendő csak bé került vala, Gyermecket Daykától válastották vala, Azon estelenség Volterra jött vala, Feleségét ismét bólitotta vala.

Rég-ólta értetted az én népeimet, Mi házaságunkért reánk neheztelnek, Magzatosbnak téged jelesen hogy értnek, Férfi magzatunk látván ugyan meg gyűlölnék.

Mert gyakorta mondgyák és közöttök kiáltják, Füleml halottára ily-képpen zugóldnak, Volter hólta után hogy udvarlanának, Az Iankulának sok Vnokájának,

Paraszt nemzet raytunk tehát uralkodik, Es mi nemes házunk nékie le fekszik, Naponként közöttök ilyen sok bősök, Nem értem ezekből végre mi történik.

Ez népnek peniglen nyugalmat akarok, Mert igazán mondom valamit-is tartok, Az gyerekekről penig igaz ujjgondolok, Mint az nényét ugyan dólására bocsátok.

Ezt ez végre néked idején beálllem, Nem akarom bivedet hirtelen sértennem, Véletlen vesélllyel és keseritenem, Illik nékem ezekről most veled végezmem.

Szóla néki aßbony, Vram mit mondhatok, Mondásnál egyébbel semmivel nem birok, En te nálad-nélkül semmit né akarok, Gyermeekben munkámnál többet én né várok.

Nékem és ezeknek mindnyájan urunk vag, Az te marháiddal korosként szabad vagy, Az mit téß mi velünk azon kel maradnunk, hatalmad mi raytunk-néked oly igen nag.

Erre ne kövessed az én engedelmem, Mert mikor házadnak aytaján bé jöttem, Az te ruháidat rólam le vetetem, Minden akaratom azokkal le töttem.

Házadnak aytaján visont hogy béjöttem, Gazdág ruháidban mikor felöltöztem, Minden akaratoddal ezeket rám vöttem, Semmi külömbseget nálam nem viseltem.

12 Akar mi dologban az mi néked tetzik, Ennékem-is minden ugyan azon tetzik, Külömbözés hozzám semmi nem ferkezik, Elötted értenem semmi nem alkotik.

Mert te gondolatod jövendő mi vólna, Ha én ešem arról jövendőt mondhatna, Ha mit te akarnál jövendő az vólna, Minden akaratom az mellé állana.

De ha értelmemmel eléb nem vihetem, Te akaratodat örömeft követem, Te kívánságodat adgyad meg értenem, Hóltomat kívánod azt-is nem restellem.

Tökélteffégét Volter hogy csudállya, ő feleségében kit akkor találá, Előbbör mely embert hozzá küldöt vala, Ismég azont hozzá válastotta vala.

Az ember ő magát igen menti vala, Nagy kételenffégét igen veti vala, Mely nagy gyilkoságot mivelni kel vala, Az gyermeket kérvén jelentette vala.

Abßony ot bánattyát nem jelenti vala, Maga keßerűffég által folyta vala, Kezében gyermeket el fel vötte vala, Szent kereft jegyével meg jegyzette vala.

Fiát ott meg áldá igen csókolgatá, Szemeit ő rayta jó ideig tartá, Bánattyának jelét semmit nem mutatá, Fiatskájit akkor az embernek adá.

Miként néked hatrák járy el te dólgodban, Meg-is igen kérlek ne hadgy engem abban, Hogy ha lehetffeges ve-gjed óltalmodbá, Vadak madaraknak ne had faggatásban.

Gyenge testét ne had fóltonként faggatni, Erté feleletből ideje el menni, Válasszal Vrához el akara térni, Nem gyöz vala Volter eleget csudálni.

De azt így jól érti hogy aßony szereti, Két kis gyermek-
czéjét segítségül menti, Hogy a keménységet aßony nem
miveli, Vala keménységből de hogy őtt szereti. 13

Hagyá onnét Volter Bononiában küldeni, Az gyerme-
ket adá nényének el tenni, Nényét azon bókka mint e-
lőbbör kérni, Hogy ne restelnéje nagy gondgyát viselni.

Nincs oly kemény ember kinek nem illenék, Szerel-
mes társának ő nagy hűségének, Az ő hozzá való szerelmé-
ségének, Ily keserűségén meg nem elégednék.

Szemét Volter róla el nem vébi vala, Aßony feleségén
ha mi jelt láthatna, Ha ő napról napra néki hiveb vólna,
Változást ő benne semmit nem találá.

Nem sêp hir Volterhoz kezd ki terjedni, Gonos ne-
ve néki mindenüt hirhedni, Hogy szerelmes társát igen ke-
sergetné, ő édes magzattyát ő el rekkentené.

Mert az gyermekeket nem láthattyák vala, Esők hol
vólnának nem tudhattyák vala, Ezzel önnön maga le tött
hires vala, Gonos hirben névben magát hozta vala.

De mind egy állatban az kegyetlen Volter, Semmit
meg nem tágit mint az gonos ördög, Kesertő mérgében é-
léb éléb ered, Miként az fellebben az meny igen dörög.

Tizen két estendő mikor el mult vólna, Leány léte u-
tán akkor ő gondolá, Hogy Romában gyorsan követette
bocsátna, Ki Pápától néki egy levelet hozna.

Kivel az nép közöt ő azt hirdetenéje, Hogy Romai Pá-
pától vólna meg engedve, Ki az ő népének nyugodalmá-
ra lenne, Első feleségét el hadná mást venne.

Az goromba népek kik havasban laknak, Igen könnyű
vala azt nekik el hinni, Ebben hire vala ám az Grifeldisnek,
Hisem hogy neheznek tetzik ő hívének.

14 De miért magában meg tökéelve vala, Minden berencsét kében várja vala, Nagy bátorságában meg maradovala, Az mi végeztetett uratól vár vala.

Más felől az Volter Bononiában küldé, Rokonságát kéré gyermekét fel venné, ő maga-is penig ő velle ott lenne, Az leányt alittyák hogy házasalenne.

Companit nem resten hűségét jelenté, Az leány szép vala ékes öltözete, Hét estendő ötlet melléje ülteté, Az végezet napra szép néppel kébité.

Ezenközben Volter bókot jó erkölcsét, Hogy kesergetnéje Asszony Feleségét, Nem hagyá de inkább annak kisebbségét, öregbiti vala nagy keserűségét.

Az kösség láttára eleiben hivatá, Ily bókkal akkoron őtet meg bólitá, Tárfaságod nékem magát megh mutatá, Nem házadot nézvén erkölcsödét látván.

De most esmérem meg hogy az Vraság, Semmi nincse egyéb hanem az nagy rabság, Mert nem lehet a mit engedne kívánság, Avagy mit egyébnak engedne szabadság.

Az köz népek engem arra kénberitnek, A Pápa-is mindent engedet ezeknek, Hog más feleséget hoznának Hercegeknek, Azért én-is téged mà utra erebtelek.

Légy azért az régi tökéletességben, Helt adgy az másoknak minden tisztességben, Egyben hozzad régi ruhád viged meg helyben, Né állandó senki nám az berencsében.

Griseldis felele visontaz Volternak, Tudtam csak ellenfeg te nyájaságodnak, Es közöttte nem volt én árvaságomnak, Iólérttettem rendit én állapotomnak.

Söt bizonynyal magam nem hogy házasodnak, Magamot tartottam de csak bógálódnak, Mert né alitottá magamat méltónak, Viseltem semélyét csak egy udvarodnak.

Es ez házban miglen te veled lakoztam, Te akaratomól affonynak mondattam, Isten azt jól tudgákorosként gy voltam, Szólga-leányodnak magamat tartottam. 15

Az idöket azért hogy én meg bámláltam, Mely nagy btefféggel veled én lakoztam, Felyeb érdememnél én azt gy tartottam, Hálát az Istennek arról nagyot adtam.

Nag jó kedvel azért kéß vagok végeznem, Es örömeft gyok házamhoz el mennem, Holot esék nékem ifiuságan élnem, Ott vénségemnek-is ugyan végét érnem.

Bóldognak mondhatom ezzel én magamat, Es dicsétesnek én özvegy voltomat, Hogy jeles bémélynek mondatom Vramat, Ezzel vigasztalom hóltig én magamat.

Az uy Meny-affonynak örömeft helt adok, Es azon Istent örömeft imádok, Hogy ti házafságtok légyen i-en bóldog, Es vigan ti magzattokat láthafsátok.

Im it én peniglen hol vigan lakoztam, Kedvedet semiben soha nem másoltam, Ebben-is te néked engedni aartam, Látod akaratom nékem igaz Vram.

Az én jegy-ruhámot ha el hagod vinnem, Az minéműz volt arról emlekezmem, Es mint én házamnál ruhám le tettem, Tiédbe öltöztem így te hozzád jöttem.

Egyebet én velem nem hoztam te néked, Egyik jegy-ruhámot mezitelenfeget, Másikat meg azzal hoztam igaz ütöt, Ezzel egyetemben az tística életet.

Azért im mimódon ruhámból vetkeztem, Gyürödöt meg adom kivel meg jegyzettél, Több gyüröidet-is egybe helybeztettem, Te ágyas házadban ruhádot le töttem.

Minden gazdagságid házi öltözerid, En kezemnél álot minden ékeffégid, Ki miat rám vöttem minden irégyfeget, Kit te adtál vala házadban meg lölöd.

14. De miért magában meg tökéelve vala, Minden berencsét kében várja vala, Nagy bátorságában meg marado vala, Az mi végeztetett urától vár vala.

Más felől az Volter Bononiában küldé, Rokonságá kéré gyermekét fel venné, ő maga-is penig ő velle ott lenne, Az leányt alittyák hogy házasalenne.

Companit nem resten hűségét jelenté, Az leány bé vala ékes öltözete, Hét estendő ötset melléje ülteté, A végezet napra bép néppel kébité.

Ezenközben Volter bókot jó erkölcsét, Hogy kefe getnéje Abbonny Feleségét, Nem hagyá de inkább annak ki sebségét, öregbiti vala nagy keferőségét.

Az kösség láttára eleiben hivatá, Ily bókkaal akkoron tet meg bókítá, Társaságod nékem magát megh mutat Nem házadot nézvén erkölcsödet látván.

De most esmérem meg hogy az Vraság, Semmi ninc egyéb hanem az nagy rabság, Mert nem lehet à mit enged ne kívánság, Avagy mit egyébnek enged ne szabadság.

Az köz népek engem arra kénberitnek, A Pápa-is mi dent engedet ezeknek, Hog más feleséget hoznának Heczegnek, Azért én-is téged mà utra erebtlek.

Légy azért az régi tökéletességben, Helt adgy az má toknak minden tífteességben, Egyben hozzád régi ruhá viged meg helyben, Né állandó senki nám az berencsében.

Griseldis felele visont az Volternak, Tudtam csak e lenseg te nyájáságodnak, Es közöttte nem volt én árvas gomnak, lól értetem rendit én állapotomnak.

Söt bizonynal magam nem hogy házasodnak, Mag mot tartottam de csak bókálódnak, Mert nē alitottá ma gamat méltónak, Viseltem bémélyét csak egy udvarodnak

Es ez házban miglen te veled lakoztam, Te akarato-
ból affõynak mondattam, Isten azt jól tudgákorosként
ugy vóltam, Szólga-leányodnak magamat tartottam. 15

Az idõket azért hogy én megbámláltam, Mely nagy
tisztességgel veled én lakoztam, Felyeb érdememnél én azt
ugy tartottam, Hálát az Istennek arról nagyot adtam.

Nagjó kedvel azért kéß vagok végeznem, Es örömeft
vagyok házamhoz el mennem, Holot esék nekem ifiuság-
ban élnem, Ott vénsegemnek-is ugyan végét érnem.

Bóldognak mondhatom ezzel én magamat, Es dicsé-
retesnek én özvegy vóltomat, Hogy jeles semélynek mond
hatom Vramat, Ezzel vigasztalom hóltig én magamat.

Az uy Meny-affõynak örömeft helt adok, Es azon
én Istent örömeft imádok, Hogy ti házasfágtok légyen i-
gen bóldog, Es vigan ti magzattokat láthafátok.

Im it én peniglen hol vigan lakoztam, Kedvedet sem-
miben soha nem másoltam, Ebben-is te néked engedni a-
kartam, Látod akaratom nekem igaz Vram.

Az én jegy-ruhámot ha el hagod vinnem, Az minémü
az vólt arról emlekezmem, Es mint én házamnál ruhám le
vetettem, Tiédbe öltöztem így te hozzád jöttem.

Egyebet én velem nem hoztam te néked, Egyik jegy-
ruhámot mezitelenfeget, Másikat meg azzal hoztam igaz
hütöt, Ezzel egyetemben az tística életet.

Azért im mimódon ruhámból vetkeztem, Gyürödöt
meg adom kivel meg jegyzettél, Több gyüröidet-is egybe
helybeztettem, Te ágyas házadban ruhádot le töttem.

Minden gazdagságid házi öltözerid, En kezemnél ál-
lot minden ékeffégid, Ki miat rám vöttem minden irégy-
feget, Kit te adtál vala házadban meg lölöd.

Atyáimnak házatot jöttém mezitelen, Ésméglen n-
zamhoz mégyek mezitelen, De egy dolog tertzik nékem
ugy éktelen, En méhem nép előtt láztk mezitelen.

16 Az te gyermekskéid kiben nyugodtanak, Es ki miatt
népek reád zugódtanak, Ne légyen töb oka immár harag-
joknak, Vram utat adot immár mind azoknak.

Egy dologra kérlek immár csak tégedet, Nem külö-
ben az-is ha tertzik te néked, En búzességemért kit én hoz-
tam néked, Kit immár én haza nem vihetek töled.

Iutalma ez legyen még ha tertzik néked, Minémű imég
ben lakoztam te veled, Csak azt az töb közzül énnékem
engedgyed, Végy házasodnak kivel mehet fedgyed.

Ott Volternak szemé könyvel bé tölt vala, Annyira hog
immár nem álhattya vala, Azért asszony elöl ő el fordult va-
la, Resketeges szóval alig mondhattya vala.

Az egy ingetske bátor tiéd legyen, Ki én rólam nálad
emlekezetben legyen, Csak alig mondhatá előle el méne,
Mert az ő szeméből könyve igen méne.

Le vetkezék ottan mindenek láttára, Csak az egy in-
gets két rayta meg marasztá, Mezitelen lábbal indula utára,
Mezitelen fővel város kapujára.

Vtában sok jámbor őt késéri vala, Minden ember ő-
tet keferüli vala, Az gonos szerencsét bídalmazzák vala, E-
kes csendességben asszony mégyen vala.

Egy könyve esetlen háraz szemmel vala, Asszony hogy
házához haza mégyen vala, Az jámbor vén ember azt nem
tudgya vala, Semmi csak hírével-is ebben nem löt vala.

Eleitől fogva ő mind kétes vala, Leány házassága nem
egyenlő vala, Korosként esében ezt forgattya vala, Hogy
állandó vólna reméntelen vala.

= Mert az ő leánya paraßt nemből vala, Annak társaságát
Volter meg unája, Nemes ember lelkét kevélység fognája,
Leányát házából ki haigálnája. 17

Leánya ruháját el reytette vala, Háza fegeletiben kit
meg tartot vala, Ki az fok időtől elis avult vala, Hogy mi-
kor kellettnek ő elő vennéje.

= Nem annyira érté leánya megjötét, Mint az véle való
népeknek befédét, Aytaja eleiben lassan el ki lépék, Mezi-
telen aßbonyt ruhával bé fődé,

Csak hámos napiglan Attyánál löt vala, Egyenes er-
kölcshen magát tartja vala, Alázatosságban magát hordoz
za vala, Semmi bomoruságnak jele ott nem vala.

Minden jó erköltsnek nyomdoka ott vala, Kivel ő V-
rával élni kellett vala, Mert nagy aßbonyosságban fegeény lélek
vala, Alázatosságnak példája ő vala.

Immár az Compányi-is fel késültek vala, ő menyegző-
jének oly nagy hire vala, Egy emberét Panit elől külte vala,
Seluciában ötet tudni adta vala.

Volter Grifeldishez az előt ment vala, Egy nappal az
előt bólitotta vala. Szerelmével aßbony eleiben ment vala,
Aßbonynak ily bókka akkor felelt vala.

Az leány ki hólnap én házamnál lében, Ebéd-korra tu-
dom hogy én nálam lében, Véle való fok nép vendégfeg-
be lében, Aßbonyok férfiak véle együt lében.

Azokat jó kedvel kel akkor fogadni, Helyeit minden-
nek rendenként meg adni, Még befédeket-is tistességel vé-
ni, Nincs aßbony házánál az ki azt berezné.

Ezeknek gondgyait kérlek meg fogadgyad, Ki én er-
kölcset igen jól isméréd, Noha most te néked szegény
öltözeted, Vendéget fogadgyad helyére ültessed.

Valamit én néked kedved szerént látok, Affony mon-
da néki mindent én meg szerzek, Es minden jó kedvel abba
én el járok, Söt nagy kívánsággal mindent én cselekbek(m)
18 En pedig ezekben semmit nem restellek, Es nagy fárat
ságot semmit nem esmérek, Miglen én magamban csak eg
bikrát érzek, Mind addiglan hozzád nagy hűséggel lébek.

Ezt mihelt ki mondá Náf-népét inditá, Házakot nag
gyorson ő meg tífritatá, Minden ástalokat bép rendel ra-
kata, Agyakat vettete bölgakot oktata.

Hóldá kelve immár csak közel dél vala, Az Compani
mikor el bé juttak vala, Az leány bépség kik mind ugy csu-
dállyák, őtse jó erkölcsét látnia kívánnják.

Nem kevesen akkor közöttök valának, Kik jó nevet
nyilván Volterhez adának, Hogy az házafságot cserélte
magának, Mert az leány jó vér, és őtse bép annak.

Menyegző kébület heveniben vala, Grifeld forgalma-
tos mindenben ott vala, Ily nagy esettel meg nem hanyat-
lot vala, Mert viselt ruháját nem utállyá vala.

De nagy vidámsággal leányt bé fogadá, Mind az ká-
puiglan eleiben indula, Meg áldá és monda Isten hozza
jóval, En affonyomat mind velle valókkal.

Az töb vendéget-is mind vigan fogadá, Ekes befédé-
vel őket vigasztalá, De nagy háznak gondgyát csak egy főre
birja, Minden tíftességet rendenként meg adgya.

Minden ott Grifeldist erőssen csudállyá, Ielesben ő
rólla vendég nép azt mondgya, Nagy ékesen bölást hon-
nan ő tanólta, Es nagy bölcsesseget kinek illyen főva.

Mindeniknél inkább Grifeld helyhezterti, Leányt és az
ifiat egymás mellé eyté, Dicsérettel őket egyben fel emelé,
Nagy örömmel őket nem elégitheté.

Az Volter asztalhoz mikoron le üle, Griseldre forditá
fenyét ő szemének, Minden hallottára hogy reá nézné-
nek, Mint ha nevetnének monda ő menyének:

Mint tetzik te nekéd most ez uy Meny-¹¹⁹asbony, vagon
oly bépsege kit valhat egy asbony, Az vagy tistességes kér-
lek téged asbony, Es ha te láthattad mását ez világon.

Bizony termetinél sebbet nem lelhetnél, Sem ékes er-
kölcsele akar holot élnél, Ha mind ez világon te el keresked
nél, Es ha nem tudom mint rayta erölködnél.

Azt tudgyad senkivel egyben te nem ferhetz, Az jó be-
rencsében rébes te nem lehetz, Es az bép leánnyal kedved-
re sem élhetz, Egy ellenséget te bivedből ki nem vetz.

Istentől reméllem és igen kívánom, Hogy azt közitek-
ben adgya mint én mondom, Nagy berelmességet ti közte
tek látnom, Könnyeb lében nekem azzal én halálom.

Erre kérlek téged nagy bizodalommal, Hogy ezt ne
késérgesd meg bossúságokkal, Miként te háborgál az má-
sik asbonyal, Mert gyengébben tartott ifiab-is ez annál.

Mert az mit én türtem azt ez nem türheti, Mikoron
Volternak Griseld ezt besélné, Volter vidámságát Griseld-
nek hogy nézné, Tökéletességet sokbor tekintené.

Asbony kesergését és ő kesergését, Ebeben forgatty
minden sok berzését, Asbonynak nem látta arra érdemlé-
set, Keserülte vala asbony feleségét.

Továb nem viheté bive keménységet, Nagy bépén bó-
litá asbony feleségét, Eléggé megh láttam bivednek mély-
ségét, Szerelmes Griseldis hozzám nagy hűségét.

Nem hibek égh alat mostan olyan embert, Ki az ő há-
zánál ugyan cselekedet, Annak hűségéről ily bizonyágo-
töt, Az vagy végre mindent ennyire vihetet.

Ezeket hogy mondá szerelmes társának, Tetzik vidámsággal való nagy csudának, Vgy mint egy álomból fel támadásának, Hozzája ölelé foglalá magának.

20 Te vagy az én társom Volter mondgya vala, Nem lében énnékem egyéb te helyedben, Az kit jegyefemnek te alitab vala, Az az te leányod kit el vittek vala.

Az ifiú peniglen kit rokonának mondnak, Azt is úgy esmérjed mint édes fiadat, Kiért népek Volterra neheztelnek vala, Im mind egyetemben most te nálad vadnak.

Hidgyed kit én rólam mostan ők véltének, Avagy kik engemet kegyetlennek vélték, Hogy én gonosb voltam az én jegyefemnek, Né voltam kegyetlen az én gyermekimnek.

Ezt is gondolhatták hog nem kárhoztattam, Afony házafomat hanem csak próbáltam, Az én magzatimat fel nem mébarlottam, De csak egy ideig őket el titkoltam.

Ez sókat Griseldis hogy hallotta vala, ő nagy örömben csak meg nem hólt vala, Nagy kegyességében ebbe vetet vala, Drága sólgájának nyakán csüggöt vala.

Ott való afsonyok kik ezt látták vala, Afsonyt szeretetből ők mind vöttek vala, Hitván ruhájából vetkeztették vala, Afsonyt ruhájában öltöztették vala.

Griseldist immáron bépen öltözteték, Gazdag szép ruhával ötet ékesíték, Szép üdvözlerekkel ötet meg üdvözlék, Örvedetes sirással az napot végezék.

Ez végső nap sokkal örvedetesb vala, Minden ékeséggel kedvesb jób is vala, Hogy nem az előbbi menyegző nap vala, Nagy egyenességgel hóltig éltek vala.

Szegény Ipának Volter már úgy tetzik vala, Hogy régi szeből ki vettetet vala, De lám ő házában bé vitette vala, Tisztességgel hóltig el tartotta vala.

Leányát gazdagon Volter adta vala, Minden tištěsség-
gel arra gondolt vala, Vgyan örökköfőfiát hadta vala, Me-
nyegző nap ugyan végebtetet vala. 21

Ezer öt-ház harmintz kilentz estendőben, Ez kisded
Crónikát szerzek így énekben, Istvánfi Pál mikor vala jó
kedvében, Hirtelen indula Király örömében.

1539.

V E G E.

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

Ezeket hogy mondá berelmes
sággal való nagy csudának, Vgy
madásának, Hozzája ölelé foglalá

20 Te vagy az én társkom Volter r
ben énnékem egyéb te helyedben
alitaß vala, Az az te leányod kit el

Az ifiú peniglen kit rokonánal
esmérjed mint édes fiadat, Kiért n
nek vala, Im mind egyetemben m

Hidgyed kit én rólam mostan
engemet kegyetlennek véltek, Ho
én jegesemnek, Né vóltam kegetle

Ezt-is gondolhattják hog ne
házasomat hanem csak próbáltam
nem mébarlottam, De csak egy i

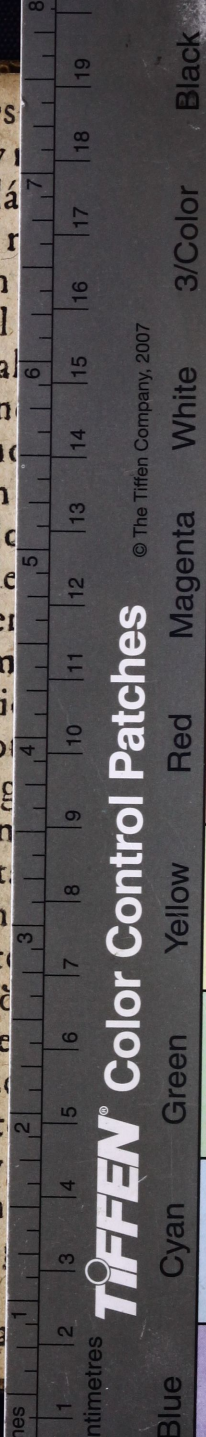
Ez bókat Grifeldis hogy hallor
ben csak meg nem hólt vala, Nag
bet vala, Drága bólgájának nyakán

Ott való áßbonyok kik ezt látt
böl ök mind vótték vala, Hitván
vala, Áßbonyt ruhájában öltöztette

Grifeldist immáron bépen öltö
hával ötet ékesíték, Szép üdvözlete
örvendetes sirással az napot végezo

Ez végső nap sokkal örvendet
séggel kedvesb jób-is vala, Hogy
zō nap vala, Nagy egyenességgel h

Szegény Ipának Volter már u
séből ki vettetet vala, Delám ö
Tibteességgel hóltig el tartotta vala

© The Tiffen Company, 2007

TIFFEN® Color Control Patches

Leányát gazdagon Voltér adta vala, Minden tištěsség-
gel arra gondolt vala, Vgyan örökköfőfiát hadta vala, Me-
nyegző nap ugyan végebtetet vala. 21

Ezer öt-ház harmintz kilentz estendőben, Ez kisded
Crónikát szerzek így énekben, Istvánfi Pál mikor vala jó
kedvében, Hirtelen indula Király örömében.

1539.

V E G E.

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

